

Чи див ліміт закінчився,
чи вже терпець урвався?
Яка у Тебе істина –
ти грався чи знущався?
Ця хмара, чорним вишита,
і страчене світання –
за віщо нам, за віщо нам?
Відповідай! – Мовчання.
Хитни ваги, спини війну –
та з ними Ти чи з нами?
Не вишивай по чорному
та й чорними нитками...

ЛЮБЛЮ

Я тебе неможливо люблю,
я кохаю тебе неможливо,
так невчасно і так хворобливо,
ніби всупереч війнам і злу.
Все минуле життя – шкереберть,
все летить незворотно у прірву,
та не здатна тебе не любить
божевільно, свавільно, безмірно,
задихаючись від почуття
і втрачаючи розум від тебе,
я неначе останнє дитя,
що слідкує за кулькою в небі
і дивується диву, а світ
потихеньку іде за лаштунки...
Тільки кулька все вище летить,
тільки серце тріпочеться лунко,
і співає не в лад і не в такт,
так невчасно, надмірно, намарно:
я люблю тебе, чуєш, дивак,
я люблю тебе так безпорадно,
я щаслива отут і тепер,
я своїм божевіллям щаслива, –

неможливо кохаю тебе
і люблю тебе – так неможливо...

ЛІХТАРИК

Є в мене ліхтарик,
ліхтарик для свічки:
будиночок з вікнами в нім...
Я мрію, я марю:
він темною ніччю
світитиме в домі моїм.
Не зараз... Не зараз,
як виють сирени,
щомиті – сумна новина...
Я мрію, я марю –
дай Бог, не даремно:
колись закінчиться війна,
колись буде тиша
і ніч без тривоги,
і я запалю цей ліхтар,
і зйдуться наші
далекі дороги,
і буде кохання, мов дар,
у вікнах відкритих
пощезнуть примари,
і зникне тривога і страх,
і буде горіти,
і світло ліхтарик
засвітить в коханих очах...
І ніч запалає,
якщо тільки схочеш
моєї любові і чар...
Так буде? Не знаю,
та кожної ночі
у мріях вмикаю ліхтар...